

" মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক সকলো জীৱন মুক্তিৰ মন্ত্ৰ দিওঁতা সংগুৰুৰ সন্তান গুৰু হোৱা , তোমালোকে ঈশ্বৰৰ বিষয়ে কেতিয়াও মিছা কথা শুনাব নোৱাৰা "

প্ৰশ্ন: চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি প্ৰাপ্ত কৰাৰ বিধি আৰু তাৰ গায়ন কি?

উত্তৰ: চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ প্ৰবৃত্তি থাকি পদুম ফুলৰ সমান পৱিত্ৰ হোৱা। কেৱল এই অস্তিম জন্মত পৱিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা তেতিয়া জীৱন মুক্তি পাই যাবা। এই প্ৰসংগতে ৰজা জনকৰ দৃষ্টান্তৰ গায়ন কৰা হৈছে যে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি চেকেণ্ডত প্ৰতিজ্ঞাৰ আধাৰত জীৱন মুক্তি প্ৰাপ্ত কৰিলে।

গীত: এ ই সময় গৈ আছে .... (য়হ ৰক্ত যা ৰ হা হো .....)

ওঁম শান্তি। পিতা আহে সকলোকে চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি দিবলৈ। গায়নো আছে সকলোৰে সংগতি দাতা, জীৱন মুক্তি দাতা এজনেই। এক চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি বুলি কিয় কোৱা হয়? যেনেদৰে ৰজা জনকৰ দৃষ্টান্ত আছে। তেওঁৰ নাম জনক আছিল কিন্তু ভৱিষ্যতলৈ তেৱেঁই অনুজনক হয়। জনকৰ ক্ষেত্ৰত কোৱা হয় যে তেওঁ এক চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি পালে, কিন্তু জীৱন মুক্তি বুলিটো সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে কোৱা হ'ব। গুৰু লোকসকলে কাণত মন্ত্ৰ দিয়ে, তাক বশীকৰণ মন্ত্ৰ বুলিও কোৱা হয়। তেওঁলোকে সকলো মন্ত্ৰই দিয়ে কিন্তু তোমালোকে পোৱা মহামন্ত্ৰ, জীৱন মুক্তিৰ মন্ত্ৰ। এই মন্ত্ৰ দিওঁতা কোন? ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকল। তেওঁলোকে এই মন্ত্ৰ কাৰপৰা প্ৰাপ্ত কৰিলে? সেই সংগুৰুৰ পৰা। সৰ্বোত্তম হৈছে এজনেই পিতা। তাৰ পিছত তোমালোক সন্তানসকল সৰ্বোত্তম হোৱা। তেওঁলোকৰ সৰ্বোত্তম গুৰু থাকে। তোমালোকো সংগুৰুৰ সন্তান গুৰু হোৱা। গীতা শুনোৱাসকলকো গুৰু বুলি কোৱা হয়। ক্ৰমানুসৰিটো হয়ই। তোমালোকো সত্য শূনাওঁতা গুৰু হোৱা। তোমালোকে কেতিয়াও ঈশ্বৰৰ বিষয়ে মিছা কথা নোকোৱা। পোন প্ৰথমতে তোমালোকে পৱিত্ৰতাৰ ওপৰত বুজোৱা যে পিতাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰা যে মই কেতিয়াও বিকাৰত নাযাওঁ। মিছা কথা নোকোৱা এয়াটো গতানুগতিক কথা। মিছাতো বহুতৰ মুখৰ পৰা ওলাই থাকে। কিন্তু ইয়াত সেইটো কথা নাই। ইয়াত হৈছে পৱিত্ৰতাৰ কথা। এই অস্তিম জন্মত গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পিতাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰা হয় যে আমি কমল পুষ্পৰ সমান পৱিত্ৰ হৈ থাকিম। গতিকে ইয়াত পৱিত্ৰ হৈ থকাৰে কথা। তেওঁলোকে ক'ব এয়াটো বহুত উচ্চ লক্ষ্য। এইটো হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকে ক'বা, কিয় হ'ব নোৱাৰে। এয়াতো গায়ন আছে কমল ফুলৰ সমান..... এইটো দৃষ্টান্ত শাস্ত্ৰত লিখা আছে। নিশ্চয় পিতায়ে এনেকুৱা শিক্ষা দিছে। হয়ো ভগৱানৰ বাণী তথা ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাণী। ভগৱানে সকলোকে নুশুনায়। ব্ৰাহ্মণ সন্তানেহে শুনে। এই কথা তোমালোকে সকলোকে বুজাব লাগে। মূল কথা হৈছে পৱিত্ৰতাৰ। জনকৰ নিচিনাকৈ কমল ফুলৰ দৰে পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। সেই জনকেই পাছত অনুজনক হ'লগৈ। যেনেকৈ ৰাধা অনুৰাধা হয়গৈ। কাৰোবাৰ নাম যদি নাৰায়ণ হয়, ভৱিষ্যতত তেওঁ অনু নাৰায়ণ হয়গৈ। এয়া সঠিক কথা। গতিকে যিয়ে আহে তেওঁলোকক বুজাব লাগে। এয়াটো শুনিছা যে চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি উচ্চ পদৰ অধিকাৰী হ'ব পাৰি। আমি অনুভৱৰ আধাৰত কওঁ, মিছাকৈ কোৱা নাই। ভগৱানুৱাচ - মুখ্য কথা বুজাব লাগে - ভগৱান সকলোৰে পিতা হয়। নিশ্চয় তেৱেঁই জীৱন মুক্তি দাতা হয়। এয়া হৈছে প্ৰবৃত্তিৰ মাৰ্গ। সন্ন্যাসীসকলৰ হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গ। তেওঁলোকে কেতিয়াও ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। তেওঁলোক হৈছে ঘৰ-দুৱাৰ এৰি পলাই যাওঁতা। তেওঁলোকে এই জ্ঞান দিব নোৱাৰে, এয়া হৈছে ৰাজযোগ। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি কমল ফুলৰ সমান পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। সত্যযুগত ভাৰতত পৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ আছিল, নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া আছিল। ৰাজত্ব কৰিবলৈ স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়োৰে প্ৰয়োজন। গতিকে বুজাবলগীয়া হয় - আমি অনুভৱী হওঁ। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি কমল পুষ্পৰ সমান পৱিত্ৰ হৈ থাকিব পাৰি। আমি জানো যে পৱিত্ৰ হৈ পিতাৰ দ্বাৰা পৱিত্ৰ দুনিয়াৰ মালিক হওঁ। পৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ আছিল, এতিয়াটো অপৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ। এই দুনিয়াখনে ভ্ৰষ্টাচাৰী। সেয়া শ্ৰেষ্ঠাচাৰী দুনিয়া আছিল। ৰাৱণে ভ্ৰষ্টাচাৰী কৰি তোলে, ৰামে শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তোলে। আধাকল্প ৰাৱণ ৰাজ্য চলে। ভ্ৰষ্টাচাৰী দুনিয়াত হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। দান-পূণ্য আদি কৰি থাকে কিয়নো ভ্ৰষ্টাচাৰ আছে। এনেকৈ ভাবে যে মনুষ্যই যিমানে ভক্তি, দান পূণ্য কৰিব তেতিয়া ভগৱানক পাব। ভগৱানৰ ভক্তি কৰে। কয় যে আহি আমাক শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলা। ভাৰত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল। এতিয়া নহয়।

ভ্ৰষ্টাচাৰীসকলেই শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হয়গৈ। ভাৰতৰ নতুন ৰচনাৰ কাহিনী কোনেও নাজানে। চিত্ৰৰ দ্বাৰা ভালদৰে বুজাব পৰা যায়। এনেকুৱা-এনেকুৱা চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰিব লাগিব। প্ৰত্যেক সেৱা কেন্দ্ৰতে প্ৰদৰ্শনীৰ চিত্ৰ থাকিব লাগে। পিতাই নিৰ্দেশ দিয়ে লাগিলে লিখি দিয়া যে আমাৰ ওচৰত প্ৰদৰ্শনীৰ চিত্ৰ নাই, তেতিয়া বাবাই নিৰ্দেশ দিব এইটো বনোৱা আৰু

সকলোলৈকে পঠিয়াই দিয়া তেতিয়া সকলোৰে ওচৰত প্ৰদৰ্শনী হৈ যাব। এই চিত্ৰবোৰৰ বহুত অৰ্থ আছে। প্ৰথমতে এইটো বুদ্ধিত অহা উচিত যে মই পিতাৰ সন্তান হওঁ। ভগৱান হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰোঁতা। নৰকৰ ৰচয়িতা হৈছে ৰাৱণ। গোলকৰ ওপৰত 10 মূৰিয়া ৰাৱণৰ চিত্ৰ আৰু স্বৰ্গৰ গোলকৰ ওপৰত চতুৰ্ভুজ অংকন কৰি দিয়া। লিখিও দিব পাৰা এয়া ৰাম ৰাজ্য, এয়া ৰাৱণ ৰাজ্য। এই সময়ত ৰাৱণ সৰ্বব্যাপি। তাত আমি ৰামক সৰ্বব্যাপি বুলিতো ক'ব নোৱাৰিম। গায়নো কৰা হয় - আত্মা-পৰমাত্মা বহুকাল পৃথক হৈ থাকিল পিছত যেতিয়া দালালৰ ৰূপত সংগ্ৰহ কৰি পালে তেতিয়া সুন্দৰ মেলা হৈ গ'ল। গতিকে নিশ্চয় তেওঁ আহিব নহয় জানো। এই হিচাব কোনেও নাজানে। প্ৰথমে পৃথক হ'ল দেৱী-দেৱতাসকলৰ আত্মা। এয়া হৈছে জ্ঞান, যিকোনো লোককে বুজাব লাগে। আত্মাসকলৰ পিতাতো আছে নহয় জানো। এতিয়া হে আত্মা, নিজৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ কৰ্তব্যৰ বিষয়ে কোৱা? কি নাজানা নেকি? এনেকুৱা সন্তানতো নাথাকে যিয়ে পিতাৰ কৰ্তব্যৰ বিষয়ে নাজানে। পিতাই বহি বুজায় - তুমি নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানা, মই বুজাই দিওঁ। প্ৰথমে প্ৰথমে যিসকল দেৱী-দেৱতা হয় তেওঁলোকে ইমান জন্ম লয়। গতিকে হিচাপ কৰা অন্য ধৰ্মৰ সকলো কিমান জন্ম ল'ব? এইটো সিদ্ধ কৰি শূনাৰ লাগে - সৰ্বাধিক ইমান জন্ম। বৃক্ষজোপাৰ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। প্ৰথমে প্ৰথমে দেৱী-দেৱতা আছিল। তেওঁলোকৰে 84 জন্ম বুলি কোৱা হয়। ভাৰতৰ জ্ঞান নহয় জানো। প্ৰাচীন ভাৰতৰ জ্ঞান কোনে দিলে? কৃষ্ণই দিলে বুলি মান্যতা দিয়া নহ'ব। এয়াভগৱানেই দিছে। জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈছে গড ফাদাৰ। ব্ৰহ্মাকো জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ বুলি কোৱা নহ'ব, কৃষ্ণকো কোৱা নহ'ব। কৃষ্ণৰ মহিমাই বেলেগ। এয়া বুজিবলগীয়া অতি স্পষ্ট জ্ঞান। সকলোৰে ভগৱান এজনেই নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেওঁ হৈছে ৰচয়িতা। কৃষ্ণ হৈছে ৰচনা। উচ্চৰো উচ্চ ভগৱান এজনেই হয়। তেওঁক সৰ্বব্যাপি বুলি ক'ব নোৱাৰি। ভাৰতত উচ্চৰো উচ্চ হৈছে প্ৰেচিডেণ্ট (ৰাষ্ট্ৰপতি) বাকী ক্ৰমানুসৰি অন্য সকল। সকলোৰে কৰ্তব্যৰ বিষয়ে কোৱা হ'ব। এনেকুৱাতো নহয় যে সকলো একেই। প্ৰত্যেক আত্মাই অবিনাশী ভূমিকা পাইছে - এইটো সিদ্ধ কৰিব লাগে। পৰম্পৰাৰ মাজত আলোচনা কৰি সেৱাৰ পৰিকল্পনা কৰিব লাগে। কিন্তু যাৰ বুদ্ধি স্বচ্ছ নহ'ব, কিবা বিকাৰ থাকিব নতুবা নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হৈ থাকিব, তেতিয়াহ'লে এই কাম হ'ব নোৱাৰিব। এই ক্ষেত্ৰত বুদ্ধি অতি স্বচ্ছ হোৱা উচিত। ফলাফলতো অন্ততহে ওলাব। এতিয়া সকলো ক্ৰমানুসৰি হয়। মনুষ্যই কয় - এই ব্যাস ভগৱানে শাস্ত্ৰ লিখিলে, কিন্তু ব্যাসতো ভগৱান হ'ব নোৱাৰে। বাস্তৱত ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ হৈছে 4 খন। ভাৰতৰ ধৰ্মশাস্ত্ৰ এখনেই মাতা-পিতা স্বৰূপ গীতা। উত্তৰাধিকাৰ তেওঁৰ পৰাই পোৱা যায়। মাঁৰ দ্বাৰা পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। গীতা মাতাৰ ৰচয়িতা হৈছে পিতা। গতিকে গীতাৰ দ্বাৰাই পিতাই প্ৰাচীন ৰাজযোগৰ জ্ঞান দিছে। গীতা হৈছে ভাৰতখণ্ডৰ শাস্ত্ৰ। আকৌ ইছলামৰ ধৰ্মশাস্ত্ৰ নিজৰ, বুদ্ধৰ নিজৰ, খ্ৰীষ্টানৰ নিজৰ ধৰ্মশাস্ত্ৰ আছে। গীতা হৈছে সকলোৰে মাতা-পিতা, বাকী শাস্ত্ৰবিলাক হৈছে সতি-সন্তান। সেইবোৰ পাছত ৰচিত হৈছে। বাকী ইমান বিলাক বেদ-উপনিষদ আদি এয়া কোনটো ধৰ্মৰ? এইটো জ্ঞাত হোৱা উচিত যে এয়া কোনে উদ্ভাৱন কৰিলে? তাৰ পৰা কোনটো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হ'ল? কোনো ধৰ্মটো নাই। প্ৰথমতে সিদ্ধ কৰিব লাগে গীতাখন খণ্ডিত কৰা হৈছে। পিতাৰ পৰিৱৰ্তে সন্তানৰ নাম দি দিছে। জীৱন চৰিত্ৰতো সকলোৰে নিজা-নিজা। পিতাই কয় - সকলো ধৰ্ম পৰিত্যাগ কৰি..... কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। পৰমাত্মাই আত্মাসকলক কয় - তোমালোক অশৰীৰী হোৱা, মোক স্মৰণ কৰা। অশৰীৰী পিতাইহে এনেকৈ ক'ব পাৰে। সন্ধ্যাসীসকলেতো ক'ব নোৱাৰে। এয়া গীতাৰ শব্দ। সকলো ধৰ্মাৱলম্বীক কয় - অশৰীৰী হোৱা। এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ব। সকলোৱে এইটো মন্ত্ৰ লাভ কৰে যে দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি কেৱল মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া মোৰ ওচৰলৈ আহি যাবা। মুক্তিৰ পিছত জীৱন মুক্তি নিশ্চয় আছে। মুক্তিলৈ গৈ তাৰ পিছত হৈছে জীৱন মুক্তিৰ পদ। যিয়েই আহে সত্য, ৰজা, তমো অৱস্থা পাৰ কৰে। বুজনিও কিমান ভাল। কিন্তু সন্তানসকলে এখন কাণেৰে শুনি আনখনেৰে উলিয়াই দিয়ে। এনেয়েতো বহুত সহজ।

তোমালোকে ঠায়ে-ঠায়ে প্ৰদৰ্শনী কৰা, বাতৰি কাকততো দিয়া। খৰছ কৰিব পাৰা। লাগিলে সকলোৱে শুনক। বাতৰি কাকতত নিশ্চয় দিব লাগে। সন্তানসকলৰ বহুত নিচা থাকিব লাগে। বাকী সময় বহুত কম। অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱৰ বিষয়ে গোপ-গোপিনীসকলক সোধা। গায়ন আছে - এয়া গোপী বল্লভৰ গোপ-গোপিনী। গোপ-গোপিনী সত্যযুগত নাথাকে, কলিযুগতো নাথাকে। তাত লক্ষ্মী দেৱী, ৰাধা দেৱী থাকে। গোপ-গোপিনী এতিয়া আছে, গোপী বল্লভৰ সন্তান, নাতি-নাতিনী। নিশ্চয় দাদাও থাকিব। দাদা, বাবা আৰু মম্মা - এই নতুন ৰচনা সংগমত হৈছে। পিতাই কয় - মই কল্পই-কল্পই, কল্পৰ সংগমযুগত নতুন দুনিয়া ৰচিবলৈ আহো। আসুৰী সন্তানৰ পৰা তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তান হৈছা আকৌ দৈৱী সন্তান হ'বগৈ। পুনৰ ঋত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ সন্তান হ'বগৈ - 84 জন্মত। পিছত লগে লগে বুদ্ধিও হৈ গৈ থাকিব। বৃক্ষও পুৰা পৰিপূৰ্ণ লাগে। প্ৰলয়ো নহয়। ভাৰত হৈছে অবিনাশী খণ্ড। ভাৰতৰ বহুত মহিমা কৰিব লাগে। ভাৰত সকলো খণ্ডতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। বিনাশ কেতিয়াও নহয়। অম্বা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।

তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলৰ বাহিৰে কোনেও এইটো নাজানে যে সংগমযুগ কেতিয়া হয়। এই কল্পৰ সংগমযুগৰ মহিমা বহুত। পিতা আহি ৰাজযোগ শিকায়। সত্যযুগৰ কাৰণে নিশ্চয় সংগমযুগতে আহিব। মনুষ্যই হয়। তাৰ ভিতৰত কোনোবা কনিষ্ঠ, কোনোবা উত্তম। তেওঁলোকৰ আগত মহিমা গায় আপুনি পুৰুষোত্তম, মই কনিষ্ঠ। নিজে নিজে কয় -মই এনেকুৱা, তেনেকুৱা।

এতিয়া এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগক তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ বাহিৰে অন্য কোনেও নাজানে। ইয়াৰ প্ৰচাৰ কেনেকৈ কৰা হ'ব যাতেমনুষ্যই গম পায়। সংগমযুগত ভগৱানেই আহি ৰাজযোগ শিকায়। তোমালোকে জানা যে আমি ৰাজযোগ শিকি আছো। এতিয়া এনেকুৱা কি উপায় উলিয়াবা যাৰ দ্বাৰা মনুষ্যই বুজি পাব। কিন্তু লাহে লাহে হ'ব। এতিয়াও সময় বাকী আছে। বহুত গ'ল অলপ আছে.....। আমি ক'লেহে মনুষ্যই শীঘ্ৰতাৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব। নহ'লেতো জ্ঞান চেকেণ্ডত পোৱা যায়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সেই সময়তে চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি পাই যাব। কিন্তু তোমালোকৰ শিৰত আধা কল্পৰ পাপ আছে, সেয়া জানো চেকেণ্ডত খণ্ডন হ'ব! এই ক্ষেত্ৰত সময় লাগে। মনুষ্যই ভাবে যে এতিয়াটো বহুত সময় আছে, এতিয়া আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলৰ ওচৰলৈ কয় যাওঁ! সাহিত্যৰ পৰা ওলোটো জ্ঞানহে লৈ লয়। ভাগ্যত নাথাকিলে ওলোটাকৈ লৈ লয়। তোমালোকে জানা যে এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম হোৱাৰ যুগ। হীৰাৰ নিচিনা বুলি গায়ন আছে। পিছত কমি যায়। গল্ভেন এজ (স্বৰ্ণম যুগ), চিলভাৰ এজ (ৰূপালী যুগ)। এই সংগমযুগ হৈছে ডায়মণ্ড এজ (হীৰাৰ যুগ)। সত্যযুগ হৈছে গল্ভেন এজ। এয়া তোমালোকে জানা যে স্বৰ্গতকৈও এই সংগমযুগ শ্ৰেষ্ঠ, হীৰাতুল্য জন্ম। অমৰলোকৰ গায়ন আছে। পিছলৈ কমি গৈ থাকে। গতিকে তোমালোকে এইটোও লিখিব পাৰা - পুৰুষোত্তম সংগমযুগ হৈছে ডায়মণ্ড, সত্যযুগ গল্ভেন আৰু ত্ৰেতা যুগ হৈছে চিলভাৰ.....। এয়াও তোমালোকে বুজাব পাৰা - সংগমতে আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হওঁ। অষ্টৰত্ন গঢ়ে নহয়। ডায়মণ্ড মাজত ৰখা হয়। সংগমৰ প্ৰত্যক্ষতা হয়। সংগমযুগ হৈছেই হীৰাৰ নিচিনা। সংগমতে হীৰাৰ মান আছে। যোগ আদি শিকায়, যাক আধ্যাত্মিক যোগ বুলি কোৱা হয়। কিন্তু আধ্যাত্মিকতো পিতাহে হয়। আত্মিক পিতা আৰু আত্মিক জ্ঞান সংগমতেই প্ৰাপ্তি হয়। মনুষ্য যাৰ দেহ-অহংকাৰ আছে, তেওঁলোকে ইমান সোনকালে কেনেকৈ মানিব। দুখীয়াসকলক বুজোৱা হয়, গতিকে এইটোও লিখিব লাগে - সংগমযুগ ইজ ডায়মণ্ড (সংগমযুগ হ'ল হীৰাৰ)। ইয়াৰ আয়ুস ইমান। সত্যযুগ গল্ভেন এজ যাৰ আয়ুস ইমান। শাস্ত্ৰটো স্বস্তিকাৰ উল্লেখ আছে। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলৰো এইটো স্মৃতিত থাকিলে কিমান আনন্দিত হৈ থাকিব। বিদ্যাৰ্থীসকল আনন্দিত হয় নহয় জানো। বিদ্যাৰ্থী জীৱন আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ জীৱন। এয়াটো আমদানিৰ উৎস। এয়া হৈছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ পাঠশালা। দেৱতাসকলটো বিশ্বৰ মালিক আছিল। এয়াও তোমালোকে জানা। গতিকে অপাৰ সুখত থাকিব লাগে, সেয়েহে গায়ন আছে অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ বিষয়ে গোপী বল্লভৰ গোপ-গোপিনীসকলক সোধা। শিক্ষকে অন্তলৈকে পঢ়ায় গতিকে তেওঁক অন্তলৈকে স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে। ভগৱানে পঢ়ায় আৰু ভগৱানে লগত লৈও যাব। মিনতিও কৰে মুক্তিদাতা পথ-প্ৰদৰ্শক, দুখৰ পৰা মুক্ত কৰা। সত্যযুগত দুখ নাথাকে। এনেকৈ কয় যে বিশ্বত শান্তি হওঁক। তেতিয়া কোৱা - আগতে (শান্তি) কেতিয়া আছিল? সেয়া কোনটো যুগ আছিল? কোনেও নাজানে। ৰাম ৰাজ্য সত্যযুগ আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য কলিযুগ। এয়াটো জানা নহয়। সন্তানসকলে অনুভৱ শুনাৰ লাগে। কি শুনাম, অনুভৱ কথা। বেহদৰ পিতা, বেহদৰ বাদশ্বাহী দিওঁতাক পালো, আৰু কি অনুভৱ শুনাওঁ। আৰু কোনো কথাই নাই। এনেকুৱা আনন্দ আৰু একো নাই। কোনেও কাৰোবাৰ ওপৰত নাৰাজ হৈ বাস্তৱিকতে ঘৰত বহি যাব নালাগে। এয়া নিজৰ ভাগ্যৰ ওপৰত নাৰাজ হোৱাৰ দৰে। পঢ়াৰ প্ৰতি নাৰাজ হ'লে কি শিকিবা। পিতাই পঢ়াবই লাগে - ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা। গতিকে ইজনে সিজনৰ প্ৰতি কেতিয়াও নাৰাজ হ'ব নালাগে। এয়া হৈছে মায়া। যন্ত্ৰত অসুৰৰ বিঘ্নতো পৰেই নহয় জানো। অচ্ছা!

আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতা তথা দাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু শুভৰাত্ৰি। আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাৰ নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) পিতাই যি শুনায় সেয়া এখন কাণেৰে শুনি আনখনেৰে উলিয়াই দিব নালাগে। জ্ঞানৰ নিচাত থাকি অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ

অনুভৱ কৰিব লাগে।

(2) সকলোকে চেকেণ্ডত মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ অধিকাৰ দিবলৈ এইটোৱে মহামন্ত্ৰ শূনাৰ লাগে যে “দেহ সহিত দেহৰ সকলো সমন্ধ ত্যাগ কৰি পিতাক স্মৰণ কৰা”।

বৰদান: ব্ৰহ্মা পিতা ক অনু স ৰণ কৰি প্ৰথম গ্ৰেড ত আহোঁতা সমান হোৱা
সকলো সন্তানৰে ব্ৰহ্মা পিতাৰ প্ৰতি বহুত স্নেহ আছে, স্নেহৰ লক্ষণ হৈছে সমান হোৱা। এই ক্ষেত্ৰত সদায়
এইটোৱে লক্ষ্য ৰাখা যে প্ৰথমে মই, ঈশ্বৰ বশীভূত হৈ প্ৰথমে মই এনেকুৱা নহয়, তাৰ ফলত লোকচান হয়।
কিন্তু পিতাক অনুসৰণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰথমতে মই বুলি ক’লা আৰু কৰিলা তেতিয়া প্ৰথমজনৰ লগত
তোমালোকো প্ৰথম হৈ যাবা। যেনেকৈ ব্ৰহ্মা পিতা এক নম্বৰ হ’ল তেনেকৈ অনুসৰণ কৰোঁতাসকলেও এক
নম্বৰ হোৱাৰ লক্ষ্য ৰাখা। যিয়ে অৰ্জন কৰিব তেৱেঁই প্ৰথম শ্ৰেণীৰ অৰ্জুন, সকলোৱে প্ৰথমত অহাৰ সুযোগ
আছে। বেহদৰ প্ৰথম গ্ৰেড সেয়া কম নহয়।

গ্লোগান: সফলতা মূৰ্ত হ ’ বুলৈ স্ব সেৱা আৰু আনৰ সেৱা একেলগে কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!